

Tórbjørn Jacobsen á prædikustólinum í Kvívíkar kirkju í gjár

Mynd: Jens Kristian vang

bjørt sum ljósið.” Og hagar stevndi hann lærusveinunum til fundar við seg, eftir at hann var risin upp frá deyðum. Her var dýrdligt og ikki langt til himins. Ei undur í, at honum tókti ótolandi at koma niður aftur til mannanna, har illir andar kastaðu teimum í “eld og vatn”.

Tað var ikki smávegis, tað sum hendi á hesum gitna tindi. Jesus umbroyttist, andlitið skein sum sólin, og klæði hansara vóru hvít sum ljósið. Móses og Elia vóru til sjónar eina løtu, tosaðu við Jesus, meðan hendan trojkan av apostlum eru áskoðarar í hesum lögna leiki. Hin ofta tortrúni materialisturin Pætur letur verðina fara við sær, og umhugsar í fullum álvara at gera búðir á tindinum til teir triggjar Móses, Elia og Jesus. Hann trívist í hæddini eftir at vera sloppin úr vesældøminum á slættlendinum. Búkurin, sum stjórnar dastinum av livandi verum heimsins, tekur vitið frá høvðinum. Vegurin til mansins hjarta gongur ígjøgnum búkin, sum ofta verður havt á munni. Men bráðliga skuggar eitt bjart skýggj yvir teimum, og ein rødd mælir úr skýnum: “Hesin er sonur mín, hin elskaði, sum eg havi góðan tokka til. Lýðið á hann!” Ræðsla kemur á, teir tveita seg fram eftir rommum, men tá ið teir so dánt eru komnir fyri seg aftur, er alt foykt burtur, horvið

sum døgг fyri sól, nú stendur Jesus einsamallur hjá teimum, og hann letur teir vita: “Reisið tykkum upp og óttist ikkil!” Ávegis oman líðurnar aftur fáa teir munncurv, og skulu ikki lata frætta frá hendingini fyrr enn menniskjasonurin er risin upp frá deyðum aftur.

Læran, kvintessensurin, av hesum sjaldsama stórfundi á Tabor-fjallinum er eyðsýnd. Pallurin fyri stórar hendingar er fjallið, ið stendur óvikandi sum ein kastali. Móses kom oman av Sinai við steintalvunum eftir fundarhaldið við Guð, Elia fór til Himmals í eldvogni og røðan fram um allar aðrar, moralska og etiska manifestið, ið hevur hugkveikt størstu filosofar í søguni, var eisini hildin á einum fjalli, Fjalla-prædikan. Kirkja okkara kann sum onki samanberast við eitt fjall, sum vit ganga niðan á hvønn einasta sunnudag, fyri leggja oyra til Guðs orð og læruna um Son hansara, ið kom at gera so óvanliga stóran mun í menniskjans skiftandi støðum.

Um allan heimin. Eisini her í Kvívík. Fólkakirkjubygðin sum ber av øllum í Føroyum. Og tey hava ikki verið mýruvongir, prestarnir á Kirkjuteigi. Tiknir úr leikum. Risar í anda og mentan, og hesin seinasti er onki undantak. Verið góð við prestin, hann er sum ein góður

velamaður, hann fær cylindararnar at ganga smidliga, smyr við kannuni áðrenn stempulringarnir grava seg inn í fóðringina, sálarhirðin við yvirskotinum og loftsnældusjónini, ein Vicarium Dei, ið kann greiða ringastu fløkjur.

Røddin av prædikustólinum er ein av mongum í tíðini. Vit eru um at drukna í flóðalduni av røddum, sum ávarpa okkum við alskins tilboðum, sum eru uppi í tíðini. Vøkstur er lykkað. Material bólnar. Búskaparskipanin tolir bara vøkstur, sum ein eldvognur drigin av eldhestum togar hon seg upp ímóti vælferðarhimmelinum. Tøknin fremur menning, hava vit hildið. Trupulleikin er bara, at hendan planetin, sum Guð setti menniskjuna at stjórna, er farin at skinkla í kongunum, er farin at troyttast av teimum, ið skuldu røkja hana, eftir at Skapanin var at enda komin.

Í materiellu grádigheitini eru vit komin at fleiri mörkum. Uppdriftin fánar, tí vit hava gjørt okkum inn á stovnsfæið, skapanarfæið. Røddir, ið ávara um ovveiði á fiskimiðunum verða ikki hoyrðar, heldur ikki tær ið boða frá dómadegi, um mannaskapta dálkingin heldur fram, og í fleiri londum er rot komið í, so tógvið, at niðurlaðing og trot ger

enda á gomlum sivilisatiónum, eitt nú í gamla Hellas. Og í miðeystri liggja teir støðugt á loynum í royndini at foykja hvønn annan burtur av heimskortinum. Samstundis sum mestu virðini liggja í pappírsrúgvum í keyppsskálum, har ungir framherjar í keypi og sølu, í hesi yuppie-ítrótt, gerast múgvandi ella fara niður við flagginum, uttan at mannahond nakrantíð hevur verið uppi í virðis-skapanini. Sambandið ímillum mannaverk og virðir er fyri ein part fokið. Gini-koefficienturin - sum teir rópa mátið fyri ójavna í heiminum, er vaksandi, sjálvt í londum, har ráðandi verðsliga ideologin annars rópar seg uppá loysunarorðini frá stóru fronsku kollveltingini – frælsi, javnaður og brøðralag. Sambært nýggjastu tølum, er hitt kommunistiska Kina, andsagnarliga, tað landið í heiminum, sum hevur hin størsta sosiala ójavnaðin.

Í Føroyum man hesin koefficientur eisini vera vaksandi, nú almennu skipaninar hava slept endanum og filantropiskir felagsskapir, skipaðir av vælvildarfólki, av øllum alvi royna at forða fyri, at fleiri hundrad av medborgarum okkara ikki sita svangir, tá ið vit um ein mánað fara at hátíðarhalda føðingardagin hjá honum, ið ongantíð ivaðist í

at taka støðu fyri teimum, sum av ymsum orsökum lógu í skugganum av mæti, fæi og valdi. Teimum sum vóru farin á botn við sosiala elevatorinum.

Í 1855 var faðirin at føroyska skriftmálinum settur inn sum prestur á Kirkjuteigi. V.U. Hammershaimb. Ein nýggj rødd rann bráðliga upp sum runnur úr turrari jørð, tá hann gamlaárskvöld hetta sama árið prædikaði á føroyskum máli í Kvívíkar kirkju. Hetta var ikki hent áður, og tikið var illa ímóti hesi kollveltandi roynd. Hetta var at ganga Guði og Menniskjasoninum ov nær, teir skiltu bara danska tungu, hóast íslendingar longu tá høvdu tosað við Drottin og Jesus á íslenskum máli í 3 hundrad ár. Hóast royndin gjørdist ein einslig svala á hávetri, legðist hann tibatetur ikki á boðini, og gjørdist ein megindráttur í menningini av okkara alra samleika. Málinum. Føroysku tunguni. Í hesum døgum liggur ein onnur rødd í tungu sjógvi. Kringvarp Føroya. Meginstovnurin í tjóðarlaðing hjá okkum øllum í meira enn hálva öld. Kveikjari í máli og mentan og ansari í áhaldandi fólkaræðsligu prosessini. Soleiðis ganga bylgurnar sum sjóvarfallið í øllum manna-

Framhald á næstu síðu